

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 14 januari 2020 met nummer RvVb-UDN-1920-0449
in de zaak met rolnummer 1920-RvVb-0243-UDN

Verzoekende partij	de heer Johannes VAN LANGENDONCK , wonende te 3000 Leuven, Tervuursevest 264
Verwerende partij	de provincie VLAAMS-BRABANT vertegenwoordigd door de deputatie van de provincieraad vertegenwoordigd door de heer Johan GUILLEMYN
Tussenkomenende partij	de Katholieke Universiteit Leuven vertegenwoordigd door advocaten Stijn VERBIST en Joris CLAES met woonplaatskeuze op het kantoor te 2560 Kessel, Torennenstraat 16

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert per e-mail van 30 december 2019 de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging, de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van de provincie Vlaams-Brabant van 5 december 2019.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Leuven van 9 augustus 2019 niet ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de tussenkomenende partij een omgevingsvergunning verleend onder voorwaarden voor het vellen van een tamme kastanje op het perceel gelegen te 3000 Leuven, Bankstraat 75, met als kadastrale omschrijving afdeling 4, sectie E, nummer 0442/00H000.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkomenende partij verzoekt door neerlegging van een verzoekschrift ter griffie op 8 januari 2020 om in de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tussen te komen.

De verwerende partij dient een nota met opmerkingen over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in en het administratief dossier. De tussenkomenende partij dient een nota met opmerkingen over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op de openbare zitting van 8 januari 2020.

De heer Johannes VAN LANGENDONCK voert het woord als verzoekende partij.

De heer Johan GUILLEMYN voert het woord voor de verwerende partij.

Advocaat Joris CLAES voert het woord voor de tussenkomenende partij.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Leuven verleent op 30 september 2016 een stedenbouwkundige vergunning voor het tot centrum voor het herbestemmen, uitbreiden en restaureren van het Kartuizerklooster.

2.

De tussenkomenende partij dient op 8 mei 2019 bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Leuven een aanvraag in voor een omgevingsvergunning voor *“het vellen van een tamme kastanje”* op een perceel te 3000 Leuven, Bankstraat 75.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 april 1977 vastgestelde gewestplan 'Leuven' gelegen in woongebied, parkgebied en woongebied met cultureel-historische en/of esthetische waarde.

Het perceel is eveneens gelegen binnen de grenzen van het op 9 juli 1976 beschermde landschap "L46 Tuin van de voormalige Karthuizerij van Terbank en Mariapark". Het ligt ook binnen de archeologische zone 'Historische stadskern van Leuven', nabij het op 13 april 1953 beschermde monument "L31 Karthuizerij".

Er wordt geen openbaar onderzoek georganiseerd.

De dienst Groenbeheer van de stad Leuven adviseert op 8 juli 2019 gunstig.

Het agentschap Onroerend Erfgoed adviseert op 9 juli 2019 voorwaardelijk gunstig.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 9 augustus 2019 een omgevingsvergunning onder voorwaarde aan de Katholieke Universiteit Leuven.

Tegen die beslissing tekent de verzoekende partij op 6 september 2019 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

Het college van burgemeester en schepenen adviseert ter gelegenheid van dit beroep op 8 oktober 2019 gunstig onder voorwaarden.

De Vlaamse Commissie Erfgoed adviseert op 18 november 2019 gunstig onder voorwaarde.

De provinciale omgevingsambtenaar adviseert in zijn verslag van 26 november 2019 om het beroep niet in te willigen en de omgevingsvergunning te verlenen onder voorwaarden.

Na de hoorzitting van 3 december 2019 verklaart de verwerende partij het beroep op 5 december 2019 ontvankelijk en verleent een omgevingsvergunning onder voorwaarde, eensluitend met het advies van de provinciale omgevingsambtenaar. Dat is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Een onderzoek van de ontvankelijkheid van het verzoek tot tussenkomst is enkel aan de orde indien de voorwaarden om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING BIJ UITERST DRINGENDE NOODZAKELIJKHEID

De verwerende en de tussenkomende partij betwisten de ontvankelijkheid van de vordering. De Raad onderzoekt en beoordeelt de exceptie slechts als de voorwaarden tot schorsing vervuld zijn. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING BIJ UITERST DRINGENDE NOODZAKELIJKHEID

Op grond van artikel 40, §2, eerste lid DBRC-decreet kan de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bevelen op voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangetoond en dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de vernietiging van de bestreden beslissing op het eerste gezicht kan verantwoorden.

A. Ernstige middelen

Voorafgaand

De procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid is een uitzonderingsprocedure die het normale procedureverloop en de normale werking van de Raad verstoort. Omdat zij omwille van de strikte en korte termijnen zowel de onderzoeksmogelijkheden voor de Raad als de rechten van verdediging van de verwerende en de tussenkomende partij beperkt, blijft zij voorbehouden tot die situaties waarbij de uiterst dringende noodzaak onmiddellijk voor iedereen duidelijk is, of door de verzoekende partij duidelijk en op het eerste gezicht aangetoond wordt. De verzoekende partij moet concreet en met de nodige mate aan waarschijnlijkheid zowel de feitelijkheden aantonen die de uitzonderingsprocedure rechtvaardigen als een ernstig middel waarvan de essentie op het eerste gezicht kan worden vastgesteld.

Dat laatste veronderstelt de nodige zorgvuldigheid. De verzoekende partij moet in het licht van het wettigheidstoezicht van de Raad omschrijven welke regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en ook de wijze waarop. Het is niet aan de Raad om te zoeken naar wat zij bedoelt, noch om zich over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad stelt vast dat het verzoekschrift een opsomming is van feitelijkheden en verwijzing naar algemene regelgeving, vermengd met opportuniteitsbeoordelingen.

De Raad beoordeelt de middelen in zoverre deze een beoordeling op het eerste gezicht toelaten en voor zover de verwerende en tussenkomende partij deze middelen ten gronde hebben begrepen en nuttig verweer hebben gevoerd.

Eerste middel: schending landschappelijk beschermingsbesluiten

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij zet uiteen dat het vellen van de boom verboden is door het beschermingsbesluit van 9 juli 1976.

2.

Het middel is volgens de verwerende partij onontvankelijk, minstens ongegrond omdat de vergunning duidelijk motiveert waarom het vellen van de boom verenigbaar is met het beschermd landschap en de verzoekende partij ook niet aantoont dat de adviezen Onroerend Erfgoed onwettig zijn.

3.

De tussenkomende partij stelt bovendien dat het verbod volgens het beschermingsbesluit slechts geldt voor zover het agentschap Onroerend Erfgoed geen toelating voor het vellen geeft.

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 2, 3° van het besluit tot rangschikking als landschap van 'tuin van de voormalige Karthuizerij van Terbank en het Mariapark te Leuven' verbiedt beplantingen te wijzigen, de bestaande bomen meer dan normaal te snoeien en het struikgewas te kappen of uit te roeien '*behoudens toelating verleend, overeenkomstig de bepalingen van het artikel 6 der wet van 7 augustus 1931*'.

De verzoekende partij gaat dus verkeerdelijk uit van een absoluut verbod om de beschermde boom te vellen, wat volstaat om het middel als niet ernstig te beschouwen.

Zij maakt bovendien met dit middel abstractie van de adviezen van het agentschap Onroerend Erfgoed en de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed die op gemotiveerde wijze het vellen afwegen tegen de erfgoedwaarde van het beschermd landschap en besluiten dat het in de concrete omstandigheden een 'beheersmaatregel' is voor het behoud van de waardevolle site. De verzoekende partij toont op het eerste gezicht niet aan dat die beoordeling foutief of kennelijk onredelijk is, noch dat bedoelde adviezen – die door de verwerende partij gevolgd zijn – onwettig zijn.

Het eerste middel is niet ernstig.

Tweede en derde, vierde en vijfde middel: schending motiveringsplicht/drogreden/waardevolle boom en schending beleidsintenties en ruimtelijk structuurplan Leuven

Standpunt van de partijen

1.

Aansluitend bij het eerste middel stelt de verzoekende partij in het tweede middel dat de noodzaak tot vellen niet of minstens niet afdoende uiteengezet is. Het vellen van de boom is volgens haar niet vereist omdat deze (op de wortels na) voldoende afstand van de nieuwbouw bewaart, niet overhelt en volgens een advies van 2016 van de duurzaamheidsdienst van de katholieke

universiteit Leuven zelf kan behouden blijven, eventueel mits hem in te snoeien. De verzoekende partij betwist ook dat de aanpalende lindeboom betere ontwikkelingskansen krijgt door het verdwijnen van de kastanjeboom.

Met het derde middel betoogt de verzoekende partij dat de vermeende scheve toestand van de boom misbruikt wordt om de nieuwbouw mogelijk te maken.

Met het vierde middel herhaalt ze dat de boom in een geklasseerd landschap staat. Ze stelt dat het vellen ervan tot inkijk kan lijden, de oase van rust voor de omwonenden vermindert en afbreuk doet aan de woonwijk in het groen.

Het vijfde middel duidt op het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan dat aanstuurt op het behoud en de ontwikkeling van groen, ook specifiek voor het openruimtegebied van de Kartuizersite.

2.

De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het tweede en vierde middel die een nieuwe, inhoudelijke beoordeling van de aanvraag beogen.

Het derde middel mist volgens haar feitelijke grondslag omdat de toestand van de boom niet bij haar beoordeling betrokken is.

Voor zover het vijfde middel ontvankelijk is, wordt niet aangetoond dat het vellen de natuur- en belevingswaarde van de site aantast.

3.

De tussenkomen partij voegt toe dat het derde, het vierde en het vijfde middel onontvankelijk zijn omdat niet duidelijk is welke concrete norm geschonden is.

Beoordeling door de Raad

1.

De noodzaak tot vellen als 'beheersmaatregel' is met verwijzing naar de adviezen van het agentschap Onroerend Erfgoed en de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed afdoende gemotiveerd: de boom kan bij behoud niet verder groeien en verliest zijn visuele functie bij de keuze voor alternatieven voor kap. Het is bovendien niet aan de Raad om de aanvraag opnieuw inhoudelijk te beoordelen. Het gedateerd advies van 2016 van de duurzaamheidsdienst van de katholieke universiteit Leuven betreft een andere aanvraag en mist relevantie. Het advies weegt niet op tegen de vermelde gespecialiseerde ingewonnen adviezen. De verzoekende partij toont op het eerste gezicht niet aan dat deze adviezen foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.

Het derde en vierde middel voeren niet aan welke norm *in casu* geschonden is en reiken bovendien niet verder dan het tegenspreken van de verwerende partij die eensluidend oordeelt aan de ingewonnen adviezen. De middelen zijn op het eerste gezicht niet ontvankelijk en niet ernstig.

3.

De verzoekende partij roept in haar vijfde middel de schending in van de beleidsintenties en van het Structuurplan Leuven. Een ruimtelijk structuurplan is geen beoordelingsgrond voor een vergunningsaanvraag. De verzoekende partij concretiseert voor het overige niet welke andere beleidsintenties zij beoogt en geschonden acht. Overigens is de verwerende partij niet verplicht om

met beleidsmatig gewenste ontwikkelingen, zo deze al kunnen aangetoond worden, rekening te houden en beschikt zij in dat verband over een discretionaire bevoegdheid.

Zesde middel: schending Conventie Firenze of Europese Conventie ivm het landschap

Standpunt van de partijen

1.

Het vellen van landschapsbepalend groen is volgens de verzoekende partij onmiskenbaar strijdig met de in de aanhef van het middel bedoelde bepalingen die voor België het behoud van het als landschap geklasseerd erfgoed betekenen. Wegens de inbreuk op de bescherming als landschap, het gewestplan en het structuurplan is het vergunde volgens haar strijdig met het verdrag.

2.

Volgens de verwerende partij vraagt dit middel een inhoudelijke beoordeling, vertrekkend van de niet door de feiten ondersteunde premisse dat het vellen van de boom de natuurwaarden van het beschermd landschap aantast.

3.

De tussenkomenende partij stelt dat niet duidelijk is welke concrete norm geschonden is.

Beoordeling door de Raad

Het Verdrag van Firenze is gericht op een beleid tot bescherming en het beheer van het landschap en vraagt van elk land maatregelen tot bewustmaking van de waarde van landschappen en de identificatie ervan. Voor de uitvoering moet men instrumenten invoeren, gericht op de bescherming, het beheer en/of de inrichting van het landschap.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij niet concretiseert welke bepalingen van het verdrag zij geschonden acht, noch aantoont in welke mate het verdrag zich verplichtend richt naar individuele vergunningverlenende bestuursorganen bij het verlenen van individuele stedenbouwkundige vergunningen.

Los van de onduidelijkheid over wat de verzoekende partij, gezien het beschermingsbesluit van 9 juli 1976, met dit middel bedoelt, gaat zij bovendien opnieuw uit van de veronderstelling dat de boom niet mag geveld worden en het vellen de erfgoedwaarde van het beschermd landschap aantast. Een verwijzing naar de beoordeling van het eerste middel volstaat ter weerlegging.

Het zesde middel is niet ernstig.

Zevende middel: schending van de visie van de stad Leuven op de groenontwikkeling

Standpunt van de partijen

1.

Met verwijzing naar de link <http://www.leuven.be/bestuur/schepencollege/beleidsnota/openbaar-groen/index.jsp> stelt de verzoekende partij het maximaal behoud van groen centraal als beleidsvisie van de stad Leuven.

2.

De verwerende partij verwijst voor haar verweer naar haar uiteenzetting over het tweede en het zesde middel.

3.

De tussenkomenende partij stelt dat opnieuw niet duidelijk is wat de geschonden geachte norm is.

Beoordeling door de Raad

Los van de vaststelling dat de door de verzoekende partij bedoelde pagina op het eerste gezicht niet kan gevonden worden, is er geen duidelijkheid over de *in concreto* geschonden geachte norm. Bovendien volstaat een verwijzing naar de beoordeling van het eerste, vijfde en zesde middel.

Het zevende middel is niet ernstig.

Achtste middel: schending notariële akte 26/4/2017 - erfdiensbaaheid non-aedificandi

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij wijst op het engagement van de tussenkomenende partij om in het kader van de vermelde erfdiensbaaheid te handelen binnen het kader van de stedenbouwkundige vergunning van 30 september 2016, een engagement dat volgens haar met de bijkomenende vergunning voor het vellen van de boom geschonden wordt.

2.

De verwerende partij antwoordt dat zakelijke rechten de uitsluitende bevoegdheid van de burgerlijke rechtbanken zijn.

3.

De tussenkomenende partij voegt aan de onontvankelijkheid van het middel niets wezenlijks toe.

Beoordeling door de Raad

De beoordeling van het middel betreft een discussie over zakelijke rechten, waarvoor overeenkomstig artikel 144 van de Grondwet uitsluitend de burgerlijke rechtbanken bevoegd zijn.

Het achtste middel is niet ernstig.

Negende middel: schending milieuwetgeving

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij stelt dat de tussenkomenende partij geen beheersplan heeft en vermeldt in dit verband in het algemeen naar het Bosdecreet van 13 juni 1990, en naar *“het besluit van de Vlaamse regering van 20/6/2016 tot regeling van het Vlaams Natura 2000-programma, de managementplannen Natura 2000, de zoekzones en de actiegebieden voor de specifieke instandhoudingsdoelstellingen voor Europees te beschermen soorten en habitats”*.

2.

De verwerende partij antwoordt dat voor zover het gebrek aan een beheersplan de milieuwetgeving schendt, dit een kwestie van handhaving is wat zonder gevolg blijft voor de wettigheid van de bestreden vergunning.

3.

De tussenkomenende partij acht het middel kennelijk onontvankelijk omdat niet duidelijk is welke norm precies geschonden is.

Beoordeling door de Raad

De verzoekende partij beperkt zich tot een opsomming van algemene regelgeving. Los van de onduidelijkheid over de geschonden geachte norm, die door de verzoekende partij nergens geconcretiseerd wordt, alsook de wijze waarop die dan geacht wordt geschonden te zijn, staat het beweerd gebrek aan een beheersplan los van de bestreden vergunning en dus ook van de wettigheid ervan. Voor zover met het beheersplan een plan voor de buitenaanleg van de site en/of het werfplan bedoeld wordt, staat dit middel in rechtstreekse relatie met de (door de tussenkomenende partij als stuk 6 bijgebrachte) stedenbouwkundige vergunning van 30 september 2016 voor het herbestemmen, uitbreiden en restaureren van het Kartuizerklooster.

Het negende middel is niet ernstig.

Tiende middel: consistentie

Standpunt van de partijen

1.

Volgens de verzoekende partij lag een negatief advies van Erfgoed binnen het verwachtingspatroon omdat Erfgoed het in een geklasseerd dorpsgezicht (Hoegaarden) plaatsen van zonnepanelen op daken wel verhindert, wat minder ingrijpend is voor de erfgoedwaarde dan het de facto onomkeerbaar vellen van landschapsbepalend hoogstammige groen.

2.

De verwerende partij stelt dat dit een niet onderbouwd en ook niet relevant argument is.

3.

De tussenkomenende partij acht het middel kennelijk onontvankelijk omdat niet duidelijk is welke norm precies geschonden is.

Beoordeling door de Raad

De verzoekende partij lijkt met dit middel de schending van het vertrouwensbeginsel in hoofde van de voor erfgoed bevoegde diensten aan te voeren, en beoogt *de facto* louter kritiek op de uitgebrachte adviezen en betreft haar middel niet rechtstreeks op de bestreden beslissing. Bovendien beperkt ze zich tot louter opportunistiekritiek, in tegenspraak met de op het eerste gezicht inhoudelijk onderbouwde adviezen die de verwerende partij zich tot de hare heeft gemaakt.

Het tiende middel is niet ernstig.

B. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Aangezien de Raad in het vorige onderdeel heeft vastgesteld dat de verzoekende partij de ernst van de middelen niet aantoot, is een onderzoek naar de uiterst dringende noodzakelijkheid niet aan de orde.

VII. VOORLOPIGE MAATREGELEN OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 41 DBRC-DECREET

De verzoekende partij vordert als voorlopige maatregel het bevel tot het met stalen platen afdekken van de grond rondom de boom en tot het volgens de regels van de kunst beschermen van de stam.

Aangezien in het vorige onderdeel wordt vastgesteld dat er geen sprake is van een ernstig middel, is een uitspraak hierover niet aan de orde.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.
2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.
3. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 14 januari 2020 door de tiende kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tiende kamer,

Kengiro VERHEYDEN

Marc VAN ASCH